Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: ”O.T.”, i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150285584/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: O.T.

I Theatret interessere vi os for den kjæmpende Uskyldighed, dog endnu mere gribes vi, naar det er et heelt Folks Skjæbne, som afgjøres; derfor har *Vilhelm Teli* saa stor Interesse; det er ikke den Enkelte, som her tiltales, det er dem Alle. Her er Kjød af vort Kjød, Been af vore Been. Større end Skuespillet, Digteren skaber, var her hos *Otto* Skildringen af Julidagene. Denne var selve Virkeligheden, i hvilken han levede. Hans Hjerte var opfyldt af Beundring for *Frankerige*, der havde kjæmpet Frihedens hellige Kamp, med Sværdets Ord udtalt Tidsalderens Banstraale over Oplysningens og Forædlingens Fjender.

Den gamle Præst foldede sine Hænder, da han hørte det, hans Øie funklede, men snart rystede han med Hovedet. »Tør saaledes Menneskene dømme den af Gud Salvede? Hvo som griber til Sværdet, skal omkomme ved Sværdet!«

»Kongen blev til for Folkets Skyld,« sagde *Otto*, »ikke Folket for Kongens!«

»*Ludvig* den Sextendes ulykkelige Datter!« sukkede *Rosalie*. »Tredie Gang er hun da forjaget fra sit Fædreland. Forældre og Broder dræbt! hendes Gemal vanæret! Selv har hun Aand og Hjerte. Hun er det eneste Mandfolk af *Bourboneme*, sagde jo *Napoleon*.«

Præsten, gammeldags ærlig, Royalist af sit ganske Hjerte, betragtede Sagen med vaklende Mening og Frygt for Fremtiden. *Rosalie* tænkte meest paa dem, som vare blevet ulykkelige, de kongelige Damer og de stakkels Børn. Hver fulgte sin Natur og sin Alders Anskuelse, og det gjorde ogsaa *Otto*, og derfor var hans Sjæl begeistret. Begeistring hører Ungdommen til. Om *Paris* drømte hans Tanke, derhen floi hans Ønsker! »Ja, reise vil jeg!« udbrød han. »Det vil give min hele Characteer en kraftigere Retning! jeg vil og maa!« tilføiede han stille i sine Tanker, »min Sorg vil udslettes, Barndoms-Erindringerne glemmes. Derude møder jeg ingen Rædselsbilleder, som her. Min Fader er jo død. Fremmed Jord ligger over hans Kiste!«

»Men Embedsexaminen!« sagde den gamle Præst, »see at faae den først! det er altid godt at have den i Baghaanden, selv om Du ikke bruger den! Nu tager Du i Aar din *philosophicum* – –!«

»Og næste Foraar reiser jeg!« sagde *Otto*.

»Det kommer da an paa din Curator, min Dreng!« sagde Præsten.

Nogle Dage gik. Det begyndte at blive *Otto* eensomt i Hjemmet. Alt dreiede sig her i en snever Kreds. Hans Aand var vant til at gjøre